

Hellişgerði í Havnarfirði

töroyingar málsliga vóru betur staddir enn íslendingar. Vit skiltu íslenskt og dugdu so mikið at tala íslenskt, at teir væl skiltu tað, sum vit sögdu, meðan teir flestu av teimum íslendingum, sum vit vóru saman við, dugdu lítið annað enn íslenskt; einstakir tosaðu væl enskt, men flestir hildu seg bara til tað íslenska, og tað var sjálvsagt gott nokk hjá okkum. Danskt vóru teir ikki konir í, men eg haldi, at teir gjarna vildu duga danskt.

Vit fóru so til Reykjavíkar, og áðrenn vit fóru hvør til sín, gjørdu vit av at fara um borð á »Esju« kl. 21. Vit ótu so nátt-

verða hjá Ingibjörg, og kl. 21 fóru vit um borð á »Esju«, og okkara steggur í Reykjavík var at enda á hesum sinni.

Um borð á »Esju«

Kl. 22 fór »Esja« úr Reykjavík. Gunhild Waag var ikki við. Hjúnini fingi klefa (kamar) fyri seg sjálvan, meðan Tórus kom at bígva saman við trimum íslendingum á nr. 12. Maja og Jógván búðu á nr. 1. Einar og Annelena fingi innivist á nr. 18. Betta og búðu á nr. 50. Klefarnir vóru góðir, og ternurnar sóu út til at vera dæmligar.

Tað vóru nógv ferðafólk við »Esju«, eg haldi, har mundi vera fult av fólk, bæði á 1. og 2. plássi. Har vóru fólk, sum vóru

rundferð um landið, men har var eisini nógv fólk, bæði vaksin og børn, sum vóru á ferð frá einum staði í Íslandi til annað. Sum vit skuldu fáa at siggja, fóru nógv í land í teimum ymsu plássunum, vit vóru inni á, og nógv kom um borð aftur.

7/8 kl. 8 vóru vit í Vestmannaoyum, men har var steggurin so stuttur, at vit ongan veg kundu fara, men vit settu tó fótin á land, so kundu vit í hvussu er siga, at vit høvdu verið í Vestmannaoyggjunum.

Vit fóru úr Oyggjunum o. u. kl. 9 og hildu leiðina eystureftir fram við Suðurlandinum. Veðrið var av tí allarbesta. Vit sóu tær leiðir, sum föroyingar vóru vanir at royna. Kl. 12 komu vit móti Portlandinum, vit sigldu tvørtur við Dýrhálaey og innan fyri Reynisdrang. Hann er púra berur; í einum staði er hann eitt sindur vallaður, meginlandið innanfyri var eisini ógvuliga berligt.

Komnir til Hjørleifshøvda gekk leiðin tvørtur við Meðallandsandinum eftir Meðallandbuginum móti Ingólfshevda.

Meðallandsbugurin er breiður, og sandurin er so lágur, sum teir vita, ið her hava verið, at einki sást til hansara, tó at sýnið var

av tí besta. Tað er einki at ívast í, at skip, serliga tey, sum ongan motor hava havt, illa hava kunnað bjargað sær her, tá álandsvindur hevur verið.

Vík í Mýrdali er lítill bygð, o. u. 350 fólk, eystan fyri Dýrhálaey. Haðani er, líka eystur til Ingólfshevda, endaleysur oyðisandur 30–40 km breiður millum fjals og fjøru. Vit sigldu eystureftir og sóu Skeiðarárjökul, tætt vesta fyri hann er eitt hitt prúðasta fjall í Íslandi, Lómagnupur. Vit sóu Skaftafellsjökul og Óræfajökul. Beint niðri undir Óræfajökli er kirkjubygðin Hof, hon er beint inn frá Ingólfshevda. Veðrið var av tí fagraða, sum tað verður tikið til í grindavisuni: »Havet var som et slebet spejl.«

Skeiðarájökull, Skaftafellsjökull og Óræfajökull við Hvannadalsknúki, sum er hægsti tindur í Íslandi 2119 m, eru allir fastir í Vatnajökli; niðri undir Skeiðarájökli er Skeiðarársandur.

Tá ið vit komu eystur um Skaftafellsfjøru og fyri Svínafellsfjøru móti Ingólfshevda, vóru vit so nær landi, at vit heilt týðuliga sóu strondina, við sóu, at tað breyt á sandinum. Alt ferðalagið var sjálvsagt á fótum.

Fyri Ingólfshevda vóru vit kl. 18, og kl. 20 vóru vit fyri Breiðamerkursandi og Breiðamerkursjökli. Har sigldu vit fram við smáoyggjunum Tvískerum og Hrollagsoy, síðan sigldu vit tvørtur um Mýrabugin móti Vesturhorni.

Vit komu fram við Høfr og Hornafirðinum, har sum föroyingar undir krígunum keyptu nógvan fisk og fórdi til Onglands. Á Hornafirði fóru fleiri föroysk skip á land. Har inni á landi var amerikanskur flogvøllur at siggja við teimum amboðum, sum brúkt verða á einum tilikum staði.

Vesturhorn er, sum föroyingar vita, eitt sjáldsamt berg — skrátt og rivið við skriðum og tindum. Vit sigldu nú tvørtur um Lónsvíkina móti Eysturhorni.

Hetta kveldið komu vit á tal við íslenskt hjún, sum vóru á kringferð við »Esju«. Maðurin æt Otto Baldwins, hann hevði í mong ár verið í Amerika. Konan æt Snjólaug Sigurdsdóttir Baldwins. Hetta vóru sera dæmlig fólk, tey buðu okkum heim til sín, tað vit komu aftur til Reykjavíkar.

Meira

VESTMANNAEYJAR

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannese
eftir
sir Arthur Conan Doyle

5. PARTUR

— Jú, so var tað eisini handa tubbaksmappan, sum lá á borðinum.

— Á hvørjum borðenda lá mappan?

— Hon lá miðskeiðis á borðinum. Mappan var úr ógarvaðum kópaskinni. Úr skinni, girt við tunnum hárum, við leðursnóri uttanum. Innanfyri stóðu bókstavnir: »P. C.«

Í mappuni var eitt sindur av skipstubbakki.

— Frálíkt! Hvat meiri vita tygum at siga frá?

Stanley Hopkins tók eina brúnlitaða bók við uppskriftum upp úr lummanum. Bindið uttan á bókini var illa farið, og sjónskir blettir vóru á bláðunum.

Á fyrsta blaðnum stóðu bókstavnir »J. H. N.« og árstalið »1883«.

Hopkins rætti Holmes bókina, og Holmes legði hana á borðið. Varisliga kannaði hann bókina, meðan vit báðir, Hopkins og eg, skeittu yvir á hvønn annan.

Á hinari síðuni á pappirinum í bókini vóru prentaðir bókstavnir »C. P. R.« Og síðan vóru fleiri bløð, har einans tøl vóru skrivað.

Ein onnur yvirskrift kallaðist »Argentina«, ein triðja »Costa

Rica«, meðan hin fjórða kallaðist »San Paulo.«

Til hvørja av hesum yvirskriftum vóru knýtt hópur av teknum og tølum.

— Fåa tygum nakað burtur úr hasum uppskriftunum, spurdi Holmes.

— Eftir øllum at døma eru hatta listar yvir okkurt, sum hevur við pening at gera. Børsin kanska.

Eg helt annars, at bókstavnir »J. H. N.« vóru byrjanarstavnir hjá onkrum semingsmanni, og at »C. P. R.« hevur verið okkurt viðskiftafólk hjá hesum semingsmanni.

— Roynið orðini Canadian Pacific Railway, segði Holmes.

Stanley Hopkins brikslaði spakuliga, samstundis sum hann slerdi ein knýttan neva í annað lærið.

— Mín byttlingur, segði hann. — Sjálvandi er tað so, sum tygum siga. So eru »J. H. N.« teir einastu byrjanarstavnir, sum vit hava fyri neyðini at greiða.

Eg havi fyri langari tíð síðan granskað teir gomlu børslistarnar. Men onga staðni eri eg komin fram á nakran semingsmann frá 1883, hvørs byrjanarstavnir samsvara við áður nevndu.

Men kortini havi eg varhugan av, at fyriliggjandi byrjanar-

stavnir fara at geva okkum tey bestu leitingsporini.

Tygum eiga saman við mær at viðganga, harra Holmes, at hasir stavnir svara til eitt navn á onkrum persóni, sum framvegis er á lívi — t. v. s. manninum, sum myrði Peter Carey.

Somuleiðis eri eg av teirri áskoðan, at eydna okkara við at koma fram á hetta skjalið, fer at greiða okkara skóðuna, hví morðið varð fram.

Andlitsbræð harra Holmes í hesi løtu sýndi, at málið nú hevði fingið stóra áhuga hansara.

— Eg eri samdur við tygum í báðum framfærslum tygara, segði hann. Samstundis kann eg viðganga, at bókin við uppskriftunum, sum nýtt varð í kanningunum, er í tráð við summi av sjónarmiðum mínum.

Hava tygum gjørt royndir til tess at finna áður umrøddu virðis-skjøl?

— Í løtuni fáa skrivstovurnar hópin av fyrispurningum um júst hasi skjolini. Men tó óttist eg fyri, at fullgiggjaða yvirletið yvir partaeigarnar í hesum suðuramerikansku fyrirkunum er í Suðuramerika, og at tað fer at ganga rúm tí, áðrenn komið verður fram á partabrevini, segði Hopkins.

Framhald